

ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΑΝΤΑ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 6.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο βασιλιάς πεθαίνει πάντα τελευταίος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Κλαίρη Θεοδώρου, 2022
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Laura Kate Ranftler, Clayton Bastiani/Arcangel,
Yellow stocking/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2022, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3652-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3654-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

**Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΑΝΤΑ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ**

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Salvadera, Εκδ. Μπατσιούλας Ν. & Σ., 2009

Globus, Εκδ. Μπατσιούλας Ν. & Σ., 2011

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Η αποικία της λήθης, 2016

Η αγάπη που δεν άκουσες, 2017

Άλικες σιωπές, 2018

Οι κόρες της βασίλισσας, 2019

Εραστές του φωτός, 2020

Γυναικεία υπόθεση (σε συνεργασία με τη Λένα Μαντά), 2021

Ο πρίγκηψ του σκότους είναι τζέντλεμαν...

*«Βασιλιάς Αηρ»,
Γουίλιαμ Σαίξπηρ, 1564-1616*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μόναχο, 25 Απριλίου 1998

Ηταν το πρώτο ευχάριστα ζεστό βράδυ έπειτα από καιρό. Πολύ καιρό. Και έτυχε μάλιστα να είναι Σάββατο. Όλη η πόλη είχε ξεχυθεί στους δρόμους. Σε όλα τα υπαίθρια καφέ και εστιατόρια δεν έπεφτε καρφίτσα, όλα τα πάρκα ξεχειλίζουν από τον κόσμο που είχε ξεπορτίσει σαν τα σαλιγκάρια μετά τη βροχή. Γιατί αυτή η πόλη ήξερε καλά από βροχή, όπως άλλωστε κάθε γερμανική πόλη που σεβόταν τον εαυτό της. Γκριζος ουρανός σε συνδυασμό με αυτό το σπαστικό ψιλόβροχο, που σε έκανε να θες να τσιρίζεις από τα νεύρα σου, ίσα ίσα για να σπάσεις αυτό το μονότονο τσικ τσικ που γινόταν ένα θαρρείς με τον παλμό της καρδιάς σου. Και φυσικά παγωνιά και υγρασία που σου τσάκιζαν τα κόκαλα, σου θέριζαν το είναι.

Όχι απόψε. Απόψε ήταν όλα διαφορετικά. Ο ανέφελος ουρανός και η έστω προσωρινή αίσθηση ευδαιμονίας και αισιοδοξίας κάλυπταν με μαγικό τρόπο την οσμή της σαπίλας, της μούχλας και των κατρουλιών των αστέγων, που πολλαπλασιάζονταν καθημερινά, εξοβέλιζαν τη λάσπη, την καταχνιά, τη μαυρίλα, τα «πεινασμένα» βλέμματα του κόσμου. Ήταν λοιπόν μια από αυτές τις σπάνιες ανάπαυλες που αποτελούσαν παράλληλα κινητήρια δύναμη για να συνεχίζει κάποιος να ζει, να γεμίζει μπαταρίες, να ξεχνά για λίγο την τόσο επίμονη και επαναλαμβανόμενη σκέψη να φουντάρει από το μπαλκόνι, να πέσει στις ρόδες κάποιου λεωφορείου ή πολύ απλά να πάρει μια μοιραία δόση από τα αντικαταθλιπτικά και τα ηρεμιστικά που τον

χλεύαζαν καθημερινά, θρονιασμένα πάντα στο κομοδίνο του.

Είχαν περάσει κι αυτοί όμορφα εκείνο το βράδυ, παρόλο που είχαν τσακωθεί για άλλη μια φορά μόλις λίγες ώρες νωρίτερα. Πλήθαιναν επικίνδυνα τον τελευταίο καιρό οι καβγάδες τους, κι ας ξεκινούσαν πάντα για ασήμαντο λόγο στην πραγματικότητα, αφού κανένας από τους δυο τους δεν μπορούσε να θυμηθεί την επόμενη μέρα ποια ήταν η αφορμή. Θυμούνταν όμως πολύ καλά –πάντα και οι δύο– τα λόγια που είχαν ανταλλάξει: λόγια που πονούσαν, που έκοβαν σαν μαχαίρι, που έκρυβαν πικρία και απωθημένα, που έκαναν το γκρίζο του ουρανού να φαντάζει ακόμα πιο σκούρο, ακόμα πιο καταθλιπτικό. Ένιωθε συχνά πλέον εγκλωβισμένη, και αναρωτιόταν από μέσα της αν βίωνε κι εκείνος αυτή την αίσθηση ασφυξίας και απελπισίας μαζί, που την έκανε, σχεδόν καθημερινά πια, να νιώθει πως δεν μπορούσε να πάρει ανάσα. Φαντασιωνόταν τότε να τα παρατάει όλα –σύντροφο, οικογένεια, σπίτι, δουλειά, υποχρεώσεις–, να φτάνει μέσα στη νύχτα στο αεροδρόμιο και να παίρνει την πρώτη πτήση για κάπου μακριά. Και εξωτικά. Με εισιτήριο *one way*, χωρίς επιστροφή. Της έλειπαν τα χρήματα για τη «μεγάλη φυγή», όπως κατέληγε να σκέφτεται λυπημένη στο τέλος της ονειροπόλησής της. Κι ας ήξερε καλά πως άλλο της έλειπε: τα κότσια. Να τολμήσει, να πάρει αποφάσεις, να ξεπεράσει τον φόβο που της προκαλούσε στην πραγματικότητα η οποιαδήποτε αλλαγή, ακόμα και η πιο μικρή. Την καθήλωνε ο φόβος. Από μικρή. Κι αυτό σήμαινε πως δε θα ξέφευγε ποτέ από την ολότελα βαρετή και προδιαγεγραμμένη ζωή της. Αρκούσαν λοιπόν λίγα λεπτά έντονου φόβου για το άγνωστο για να παραλύσει ολόκληρη και να πει: «Δεν πειράζει, υπάρχουν και χειρότερα, μια χαρά είμαι εδώ».

Παρ' όλα αυτά, το συγκεκριμένο βράδυ είχε περάσει τελικά ευχάριστα και η διάθεσή της είχε φτιάξει χωρίς να το περιμένει ούτε η ίδια. Είχαν κάψει ξύω, σε ένα συνοικιακό βιετναμέζικο εστιατόριο που δεν είχαν ξαναεπισκεφτεί, και λίγο η γλυ-

κιά βραδιά, λίγο το κρασί στο ποτήρι της που τόσο αγαπούσε, λίγο κι εκείνος που έδειχνε μετανιωμένος, αφού έκανε φιλότιμες –σχεδόν γελοίες– προσπάθειες να της πιάσει κουβέντα, την είχαν κάνει να ξαναβρεί το κέφι της. Να χαλαρώσει και να αφήσει, για άλλη μια φορά, τις άσχημες κουβέντες πίσω της. Οι όποιες αποφάσεις, αυτές που ούτε να σκεφτεί δεν άντεχε, μπορούσαν για την ώρα να περιμένουν. *Δεν πειράζει, υπήρχαν και χειρότερα, μια χαρά ήταν εδώ...*

Στο διπλανό τραπέζι καθόταν ένας ηλικιωμένος άντρας μόνος του, ντυμένος με ένα παλιοκαιρίσιο κοστούμι που είχε σίγουρα γνωρίσει και καλύτερες μέρες, και δέρμα τόσο ζαρωμένο και ρυτιδιασμένο που θύμιζε καμένο χαρτί. Ήταν προσηλωμένος στο φαγητό του, απολάμβανε κάθε γουλιά του κόκκινου κρασιού του και σιγοτραγουδούσε το *Historia de un amor* που ακουγόταν γλυκά από τα ηχεία. Ανά διαστήματα έβγαζε ένα καλοδιπλωμένο, υφασμάτινο μαντίλι από την τσέπη, το έφερνε προσεκτικά στα χείλη και σκούπιζε φανταστικά υπολείμματα φαγητού, αφού ούτως ή άλλως δεν είχε λερωθεί. Στη συνέχεια ξαναδίπλωνε με υποδειγματική αφοσίωση το μαντίλι και το τοποθετούσε και πάλι στη θέση του, ενώ παράλληλα χαμογελούσε παιχνιδιάρικα και μισόκλεινε τα μάτια του σαν κάποια σκέψη –ανάμνηση ίσως;– να μονοπωλούσε ξαφνικά την προσοχή του. Τον παρατηρούσε ώρα. Ο άντρας της, σίγουρος πως είχε καταφέρει να την εξευμενίσει, παρακολουθούσε τώρα σε μια οθόνη κάπου στο βάθος την εξέλιξη του ποδοσφαιρικού αγώνα που είχε θυσιάσει για να βγει μαζί της, κι εκείνη προτιμούσε να ασχοληθεί με κάτι άλλο, με οτιδήποτε άλλο, αρκεί να μην ένιωθε για άλλη μια φορά τη μοναξιά, την απογοήτευση και τη στυφή γεύση της ματαιώσης να της γεμίζει το στόμα.

Αναρωτήθηκε αν ο παππούς δίπλα της αισθανόταν μόνος και αν θα έπρεπε να νιώθει λύπηση ή θαυμασμό για αυτόν, ίσως και μια μικρή ζήλια. Είχε τελειώσει τώρα το φαγητό του, είχε παραγγείλει καφέ και γλυκό και εξακολουθούσε να δείχνει γεμά-

τος και απόλυτα ικανοποιημένος από την παρούσα στιγμή. Είχε νιώσει άραγε ποτέ έτσι η ίδια; Είχε ζήσει το τώρα; *Κάποτε...* αναπόλησε βυθισμένη στη θλίψη. Πολύ παλιά, πολύ μακριά και για πολύ λίγο. Υπερβολικά λίγο. Τόσο, που υπήρχαν φορές που αναρωτιόταν μήπως τα είχε όλα ονειρευτεί.

Να είχε άραγε οικογένεια ο άντρας αυτός; σκέφτηκε την ώρα που εκείνος πλήρωνε τον λογαριασμό, αφήνοντας ένα γερό φιλοδώρημα στον σερβιτόρο και εκθειάζοντάς του παράλληλα το μάλλον μέτριο και αδιάφορο φαγητό. Είχε γυναίκα; Παιδιά; Εγγόνια; Ή ήταν μόνος; Ήταν ανάγκη ή επιλογή η μοναξιά του; Απομακρύνθηκε με αργά βήματα, στηρίζοντας το βάρος του προσεκτικά στο κοκάλινο μπαστούνι του, κι εκείνη ένιωσε έναν κόμπο να ανεβαίνει στον λαιμό της. Πόσο θα ήθελε να τρέξει πίσω του, να του ζητήσει να της πει τι είχε προηγηθεί, πώς είχε φτάσει ως εκεί, τι δρόμο είχε ακολουθήσει, γιατί πλέον ήταν σίγουρη· είχε μόλις έρθει αντιμέτωπη με κάποιον που αψηφούσε τον φόβο και που είχε τολμήσει στη ζωή του αυτά που έπρεπε, όταν έπρεπε. Ή, πιο σωστά, αυτά που ήθελε, όταν τα ήθελε. Τον κοίταξε να χάνεται στη γωνία και σκέφτηκε πως αυτός ο άνθρωπος είχε τον απαραίτητο αυτοσεβασμό, ώστε να μην κάνει μάντρα* της ζωής του τη φράση «δεν πειράζει, υπάρχουν και χειρότερα, μια χαρά είμαι εδώ...». Και τώρα, παρά το βάρος της ηλικίας του, ένιωθε σίγουρος, πλήρης και αυτάρκης. Κι ας ήταν μόνος. Ή ίσως ακριβώς επειδή ήταν μόνος.

Έφυγαν κι εκείνοι ύστερα από λίγο, αμίλητοι, όπως είχαν έρθει. Έπρεπε να περπατήσουν δέκα λεπτά ως τη στάση του μετρό. Ποτέ δεν είχαν πάρει αυτοκίνητο, κι ας το συζητούσαν από τον πρώτο χρόνο που είχαν μετακομίσει στη μεγάλη πόλη. Δεν αποφάσιζε εύκολα ο άντρας της, εν αντιθέσει με την ίδια, που ήταν πάντα αυθόρμητη και παρορμητική, τουλάχιστον ωστόσο

* Το μάντρα είναι μια ιερή, επαναλαμβανόμενη έκφραση στα σανσκριτικά που θεωρείται από τους πιστούς ότι έχει πνευματικές δυνάμεις.

τον γνωρίζει. Σύνεση είχε θεωρήσει την τάση του αυτή στην αρχή, νωθρότητα και αναποφασιστικότητα στη συνέχεια. Και φυσικά αυτή η παντελής έλλειψη τόλμης και τσαγανού είχε σιγά σιγά κολλήσει και στην ίδια σαν μολυσματική, άκρως μεταδοτική ασθένεια. Και κάπως έτσι είχε προστεθεί άλλος ένας φόβος στη ζωή της, αφού δεν αποφάσιζε πια μόνη της για το παραμικρό· τι θα φάνε, πότε θα το φάνε, ποια ταινία θα δούνε –αν δεν είχε βέβαια κάποιον αγώνα ποδοσφαίρου που αυτός δεν έχανε με τίποτα–, όλα αυτά ήταν δικές του αποφάσεις. Δικός του τρόπος να επιβάλλεται, να επιδεικνύει δύναμη και ισχύ, να τη σπρώχνει κάθε μέρα και πιο μακριά. Νοητά φυσικά. Γιατί η «μεγάλη φυγή» μονάχα στα όνειρα ευδοκιμούσε, αλλά ακόμα κι εκεί δεν είχε ποτέ happy end, αφού ο φόβος και πάλι επικρατούσε. Τον αγαπούσε τον άντρα της. Δεν τον συμπαθούσε όμως πια, και αυτό ήταν κάτι πολύ χειροπιαστό και πολύ τρομακτικό συνάμα, κάτι που δεν μπορούσε πλέον να παραβλέπει. Ακόμα κι αν δεν πείραζε, αν υπήρχαν και χειρότερα –πάντα υπάρχουν και χειρότερα– και αν κατά βάση ήταν μια χαρά εκεί.

Λυπήθηκε όταν έφτασαν στον σταθμό. Ήταν από τις λίγες φορές που είχε απολαύσει το περπάτημα μέσα σε αυτή την άχρωμη, παγωμένη πόλη και ήθελε –χρειαζόταν– ακόμα λίγο χρόνο, να σκεφτεί, να ξεχαστεί, να ξεσκάσει. Κατέβηκαν την κυλιόμενη σκάλα που οδηγούσε στα έγκατα της γης –μια δεύτερη πόλη κάτω από την πρώτη συνιστούσαν όλοι αυτοί οι σταθμοί του μετρό, με τις δαιδαλώδεις σήραγγες και τις δεκάδες διακλαδώσεις– κι εκείνη ένιωσε μεμιάς την απογορή της υγρασίας και της κλεισούρας να επιτίθεται στα ρουθούνια της. Πρόλαβαν και μπήκαν στον συρμό την ώρα που έκλειναν οι πόρτες και εκείνος της χαμογέλασε.

«Στο τσακ προλάβσαμε...» της είπε κοιτάζοντάς την ικανοποιημένος για την καλή τους τύχη.

«Θα ήθελα να περπατούσαμε λίγο ακόμα», αποκρίθηκε αυτή. «Έχει τόσο όμορφη βραδιά... Μπορούμε, αν θες, να κατεβούμε στο Ζέντλινγκερ Τορ και να πάρουμε το άλλο τρένο, αυ-

τό που μας αφήνει στην άλλη άκρη του πάρκου, να περπατήσουμε λίγο ακόμα για το σπίτι».

Την κοίταξε για λίγο χωρίς να μιλά κι αυτή κατέβασε το βλέμμα νικημένη. Ξαφνιασθηκε όταν τον άκουσε να λέει: «Εντάξει, ας το κάνουμε έτσι!».

Κατέβηκαν από το τρένο χαρούμενοι –εκείνη για τη μικρή της νίκη κι αυτός για τη μεγαλοψυχία του– και κάθισαν σε ένα από τα πολλά άδεια, μεταλλικά παγκάκια. Το επόμενο τρένο θα ερχόταν σε έντεκα λεπτά, όπως τους ενημέρωνε η ψηφιακή οθόνη, αυτό όμως που οποιαδήποτε άλλη μέρα θα αποτελούσε πηγή εκνευρισμού ποσώς τους ενδιέφερε απόψε. Έβγαλε εκείνος το μικρό ραδιοφωνάκι του από την τσέπη, φόρεσε τα ακουστικά του και βυθίστηκε μεμιάς και πάλι στον κόσμο των αθλητικών δρώμενων –της είχε κάνει ήδη το χατίρι, δεν υπήρχε λοιπόν κανένας λόγος να μην αφοσιωθεί σε αυτό που τον ευχαριστούσε πραγματικά– κι εκείνη κλείστηκε για άλλη μια φορά στον εαυτό της. Ήταν έρημος ο σταθμός του Όμπερξεντλινγκ. Δεν ήταν ούτως ή άλλως από τους πολυσύχναστους σταθμούς, καθώς η γραμμή του U3 διασταυρωνόταν εκεί μονάχα με αυτή του S7, ανταπόκριση ελάχιστα ελκυστική για τους περισσότερους, παρ' όλα αυτά, απόψε ήταν εξαιρετικά ήσυχα, ιδίως για Σάββατο βράδυ. Απέπνεε μια μιξέρια η συγκεκριμένη αποβάθρα με τα μπεζ-καφέ παλιοκαιρίσια πλακάκια της –δεν ανήκε στους σταθμούς που είχαν πρόσφατα ανακαινιστεί– και η εικόνα εγκατάλειψης τη χτύπησε στο πρόσωπο σαν χαστούκι. Ένωσε τη διάθεσή της να βυθίζεται και πάλι στα τάρταρα και έφαξε με το βλέμμα να βρει άλλη ανθρώπινη παρουσία γύρω της, οποιονδήποτε που να της θύμιζε πως ήταν Σάββατο βράδυ, πως ο καιρός ήταν γλυκός και ο κόσμος ήταν έξω και διασκέδαζε, όπως ήθελε να κάνει κι εκείνη, όπως όφειλε να κάνει κι εκείνη. Είδε μονάχα άλλα δύο άτομα που κάθονταν στην άλλη άκρη του σταθμού, νεαροί που ετοιμάζονταν προφανώς για ξενύχτι, πλήρως απορροφημένοι τώρα στην οθόνη του κινητού

τους, και σκέφτηκε απογοητευμένη πως είτε υπήρχαν είτε όχι ήταν το ίδιο και το αυτό. Σιχαινόταν να βλέπει κόσμο κολλημένο στο κινητό του, κι ας κατέφευγε εκεί συχνά και η ίδια, παίζοντας ανούσια, άκρως εθιστικά όμως παιχνίδια. Ωστόσο, περισσότερο από όλα σιχαινόταν τον άντρα της, όταν το έκανε αυτό. Και το έκανε συχνά, πολύ συχνά, ωθώντας τη να νιώθει ανύπαρκτη. Και χαμένη. Και λίγη.

Σκάνανε τον σταθμό και πάλι με το βλέμμα της απ' άκρη σ' άκρη, σαν να έψαχνε κάτι, σαν να γνώριζε πως θα έβρισκε κάτι. Δεν τον παρατήρησε κατευθείαν να στέκεται όρθιος, στηρίζοντας το βάρος του σε μια στρογγυλή κολόνα ντυμένη κι αυτή με τα ίδια λερά, μπεζ πλακάκια. Άκουσε βέβαια ευθύς εξαρχής τη μουσική του, αυτόν τον υπόκωφο, επαναλαμβανόμενο βόμβο, με τη σκοτεινή, βραχνή φωνή του τραγουδιστή που θύμιζε περισσότερο γρύλισμα άγριου θηρίου παρά λαλιά ανθρώπου. Απόρησε μάλιστα για τις μουσικές επιλογές του γερμανικού σιδηροδρόμου, έχοντας αρχικά πιστέψει πως ο άκρως ενοχλητικός αυτός ήχος ερχόταν από τα ηχεία του σταθμού.

Τον είδε ξαφνικά και γούρλωσε τα μάτια της από τον τρόμο—τόσο εξωπραγματικό και άκυρο με το περιβάλλον όπου βρισκόταν, τόσο αληθινό και αρχέγονο όμως συνάμα— και ας την κοιτούσε κι εκείνος τώρα. Αδύνατον στάθηκε να κρατήσει τα προσχήματα, αδύνατον και να αποστρέψει το βλέμμα της. Ήταν μικροκαμωμένος. Πολύ μικροκαμωμένος. Κοντός, υπερβολικά κοντός και αδύνατος, πολύ αδύνατος, με μαύρα, μπερδεμένα και λιγδιασμένα μαλλιά ως το σβέρο και μαύρα μάτια που θύμιζαν κουμπότρυπες. Κουνούσε τα πόδια του εναλλάξ, τόσο νευρικά και τόσο γρήγορα που έδειχνε σαν να περίμενε κάτι, σαν να ήθελε κάτι, σαν να αποσκοπούσε σε κάτι· κάτι άσχημο. Κάθε εκατοστό του δέρματός του—όσο ήταν τουλάχιστον εμφανές, καθώς φορούσε μακρύ παντελόνι γεμάτο τσέπες με ένα τεράστιο φούτερ με κουκούλα από πάνω, κατάμαυρα και τα δύο, καθώς και στρατιωτικές μαύρες αρβύλες— ήταν καλυμμένο με τατουάζ

που απεικονίζαν πεντάλφες και τον αριθμό 666, το σύμβολο του Αντίχριστου, όπως εκείνη γνώριζε από τα θρύλερ που έβλεπαν πού και πού. Της άρεσαν τα θρύλερ και οι ταινίες τρόμου. Την έκαναν να νιώθει πως ασκούσε ένα είδος αντίστασης στον φόβο που καταδυνάστευε τη ζωή της, πως μπορούσε έστω και λίγο να του βγάλει κοροϊδευτικά τη γλώσσα και να του πει: «Να, κοίτα, βλέπω ζόμπι, φαντάσματα, ακρωτηριασμούς, φόνους και βιασμούς κι εγώ δε φοβάμαι, δεν κλείνω τα μάτια». Και όταν η ταινία τελείωνε, εκείνη μπορούσε με βεβαιότητα να πει: «Υπάρχουν και χειρότερα! Μια χαρά είμαι εδώ...». Άλλα ήταν βέβαια αυτά που φοβόταν στην πραγματικότητα, κι ας μην το συνειδητοποιούσε πάντα. Λιγότερο ακραία, σίγουρα πολύ πιο τρομακτικά και επώδυνα όμως στην πραγματικότητα, καθώς οι δικοί της φόβοι είχαν διάρκεια και η προσωπική της φυλακή ήταν ισόβια.

Συνέχισε κι εκείνος να την κοιτά με το σκοτεινό του βλέμμα καρφωμένο στο δικό της, και μόλις σταμάτησε αυτή η τόσο ενοχλητική μουσική κι εκείνη έκανε να στραφεί στον άντρα της για βοήθεια –ήταν ακόμη χαμένος στα αποτελέσματα των αγώνων της ημέρας–, εκείνος κούνησε αργά και επιδεικτικά το δάχτυλο πάνω στο discman του και το ίδιο βασανιστικό τραγούδι ξεκίνησε να παίζει πάλι από την αρχή. Αυτός ήταν λοιπόν η πηγή της τόσο ενοχλητικής και τρομακτικής μελωδίας που είχε καταφέρει να κατακλύσει το μυαλό της, να κυριεύσει τις σκέψεις της, να βουβάνει τη φωνή της, να βυθίσει την ψυχή της στον τρόπο και στην απελπισία. Και τώρα, έχοντας δώσει πλέον και την απαραίτητη προσοχή, θέλοντας και μη, καταλάβαινε καθαρά και τους στίχους, κι ας προφέρονταν –φτύνονταν στην ουσία– οι λέξεις με ιλιγγιώδη ταχύτητα:

*Der Teufel in mir besitzt meinen Körper,
Der Teufel in mir er lenkt die Gedanken,
Der Teufel in mir er zwingt mich zu töten*

«Ο διάβολος μέσα μου κατέχει το κορμί μου, ο διάβολος μέσα μου με κάνει να σκοτώνω!» μουρμούρισε κι εκείνη χαμηλόφωνα και συνέλαβε τον εαυτό της να έχει συντονιστεί στον ξέφρενο ρυθμό της αποκρουστικής αυτής φωνής και στη νευρική, επαναλαμβανόμενη κίνηση των ποδιών του άντρα απέναντί της.

Κοίταξε την ψηφιακή οθόνη κι ένιωσε κρύο ιδρώτα να κυλά στην πλάτη της. Ήθελε να μιλήσει στον άντρα της, να τον πιάσει από το μπράτσο και να τον ταρακουνήσει, να τον κάνει να αντιληφθεί την κατάσταση γύρω τους, να φύγουν. Να φύγουν τρέχοντας. Να ξεφύγουν από το πεπρωμένο που αυτή η ίδια είχε καθορίσει άθελά της για εκείνους. Ναι, εκείνη είχε αποφασίσει χωρίς λόγο και αιτία να αλλάξουν τρένο, να αλλάξουν διαδρομή, να αλλάξουν ζωή. Γιατί όλα θα άλλαζαν. Σε τρία μόλις λεπτά που θα έφτανε το τρένο, όπως ενημέρωνε η οθόνη, και για πρώτη φορά καταράστηκε από μέσα της αυτή την αφορητή, ψυχαναγκαστική όπως της φαινόταν τώρα, γερμανική ακρίβεια. Σε οποιοδήποτε άλλο κράτος του κόσμου θα μπορούσαν αυτά τα τρία λεπτά να γίνουν τέσσερα, πέντε, ακόμα και δέκα. Όχι εδώ. Ποτέ εδώ. Κι ας τη χρειαζόταν τόσο αυτή την παράταση ζωής. Γιατί γι' αυτό ακριβώς επρόκειτο· για λίγα επιπλέον λεπτά ζωής. Υπήρχε βέβαια ακόμα χρόνος. Αν μονάχα επέλεγε να ανοίξει τώρα το στόμα της, αν σηκωνόταν από τη θέση της και τραβούσε μαζί κι αυτόν που αποτελούσε σαφέστατα βαρίδι στη ζωή της –το έβλεπε τώρα καθαρά για κάποιο λόγο–, τότε θα προλάβαιναν να βγουν από τον σταθμό πριν φτάσει το τρένο, πριν τελειώσει το κομμάτι –οριστικά αυτή τη φορά–, πριν γίνει το κακό. Δεν έβγαλε άχνα. Δεν κουνήθηκε ρούπι. Έμεινε εκεί, καθισμένη, με τα μάτια στυλωμένα στην οθόνη και την καρδιά της να χάνει χτύπους σε κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, σε κάθε νότα που ακουγόταν.

Ξαφνικά συνειδητοποίησε με απόλυτη διαύγεια τι επρόκειτο να συμβεί. Θα ερχόταν το τρένο, και τη στιγμή που αυτοί θα ση-

κώνονταν για να πλησιάσουν στην αποβάθρα, εκείνος θα τους έσπρωχνε με φόρα στις ράγες και η διερχόμενη αμαξοστοιχία θα τους κατακρεουργούσε. Συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της σε μια απέλπιδα προσπάθεια να μιλήσει στον άντρα της, να τον παρακαλέσει να παραμείνουν τουλάχιστον καθισμένοι, αφού πλέον δεν προλάβαιναν να φύγουν, ο άγνωστος όμως είχε καρφώσει τώρα το σκοτεινό του βλέμμα πάνω της κι αυτή ένιωσε πως όλα ήταν μάταια, πως δεν υπήρχε κανένας τρόπος διαφυγής. Και τότε την είδε. Τη νέα, έγκυο γυναίκα που μπήκε στον σταθμό ανέμελα, με τα μάγουλά της κόκκινα από την ευχάριστη δροσιά έξω και τα ξανθά μαλλιά της να ξεφεύγουν ατίθασα από τον χαλαρό της κότσο. Στάθηκε στην άκρη της αποβάθρας, περιμένοντας το τρένο που θα κατέφθανε από στιγμή σε στιγμή –ένα λεπτό έδειχνε πια η οθόνη– και χάιδεψε τρυφερά τη φουσκωμένη κοιλιά της. Και ο άγνωστος, αυτός που έφερε τον διάβολο μέσα του, δεν κοιτούσε πλέον αυτή, όχι, ο άγνωστος κοιτούσε τώρα την άλλη γυναίκα, την έγκυο, αυτή που έφερε τη ζωή μέσα της. *Θα τη σκοτώσει...* σκέφτηκε με τρόμο. *Θα σπρώξει εκείνη κι όχι εμάς*, συνειδητοποίησε με απόλυτη βεβαιότητα, και για κάποιο λόγο αυτή η σκέψη τής φάνηκε ακόμα πιο τρομακτική από το να ήταν η ίδια και ο σύζυγός της, που εξακολουθούσε να ακούει μακάριος το παιχνίδι, τα θύματα. Ένωσε πρώτα το ρεύμα του παγωμένου αέρα να σαρώνει τα πάντα μέσα από τη σκοτεινή στοά, αυτό που προανήγγελλε πάντα την άφιξη του τρένου, και στη συνέχεια άκουσε το συνηθισμένο στρίγκλισμα των φρένων της αμαξοστοιχίας που πλησίαζε στην αποβάθρα. Ο άντρας της δίπλα κουνήθηκε ελαφρά, έτοιμος να σηκωθεί, κι εκείνη κοίταξε με γουρλωμένα μάτια τη γυναίκα που είχε κάνει ένα βήμα ακόμα πιο κοντά στο κενό, ακόμα πιο κοντά στον θάνατο. Γύρισε απότομα και έριξε ένα βλέμμα γεμάτο ικεσία στον άγνωστο, ξέροντας πως από το κινητό του ξεχύνονταν τώρα οι τελευταίες νότες της αποκρουστικής του μελωδίας. Τον είδε με έκπληξη να της γνέφει και τότε κατάλαβε ότι όλα εξαρτιόνταν

από εκείνη, πως έπρεπε να πάρει την κατάσταση στα χέρια της, έπρεπε να τρέξει, να επέμβει, να δράσει. Το τρένο ξεπρόβαλε σαν φίδι μέσα από τη σκοτεινή στοά κι αυτή πετάχτηκε από τη θέση της σαν ελατήριο. Έτρεξε σαν σίφουνας μπροστά, μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια της το ρεφρέν και τελευταία μόλις στιγμή... πρόλαβε· να σπρώξει τη γυναίκα στο κενό, να τη δει να κομματιάζεται, να ξεσκίζεται, να συνθλίβεται κάτω από τις ρόδες του συρμού.

Ένωσε γαλήνη για πρώτη φορά έπειτα από καιρό. Η μελωδία πίσω της είχε σιγήσει, ο άγνωστος άντρας είχε εξαφανιστεί. Εκείνη όμως, πισυλισμένη από το αίμα του θύματός της, δε χρειαζόταν πια ούτε εκείνον ούτε τη μουσική του. Γιατί πλέον το ρεφρέν έβγαινε μέσα από τα στήθη της σαν κραυγή άγριου θηρίου.

*Der Teufel in mir besitzt meinen Körper,
Der Teufel in mir er lenkt die Gedanken,
Der Teufel in mir er zwingt mich zu töten*

Και τη δική της φωνή συνόδευσαν στη διαπασών όλα τα ηχεία του σταθμού, ενώ στο μυαλό της κυριαρχούσε τώρα η αλλόκοτη, σχεδόν ακαταλαβίστικη σκέψη: *Δεν υπάρχουν και καλύτερα, ποτέ δε θα υπάρξουν καλύτερα, και πλέον κανένας δε θα είναι μια χαρά. Γιατί εγώ είμαι εδώ...*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

*Υπάρχουν πάντα τέσσερις πλευρές σε κάθε ιστορία:
η δική σου εκδοχή, η δική τους εκδοχή,
η αλήθεια και αυτό που πραγματικά συνέβη.*

Ζαν-Ζακ Ρουσό, 1712-1778

*Μόναχο,
Φεβρουάριος 2018*

Λούνα

Αυτός ήταν ο πρόλογος του πρώτου μου βιβλίου. Του βιβλίου που επρόκειτο να με βάλει στο λογοτεχνικό στερέωμα της χώρας μου εν μια νυκτί. Του βιβλίου που είχε βρεθεί από τις πρώτες κιόλας μέρες της κυκλοφορίας του στην πρώτη θέση των πωλήσεων στη Γερμανία –μια θέση όπου παρέμεινε χωρίς ιδιαίτερο κόπο για μήνες– και φυσικά του βιβλίου στο οποίο γεννήθηκε ο *Polizeioberkommissar* König***, ή αλλιώς ο Βασιλιάς. Αυτός που μ’ έφτιαξε κι αυτός που με κατέστρεψε λίγα χρόνια αργότερα.

Δεν τον είχα φανταστεί τον πρόλογο αυτόν. Τον είχα δει με τα ίδια μου τα μάτια. Ήμουν εκεί, στον σταθμό του μετρό, στο Όμπερξεντλινγκ, παρούσα από απόσταση ασφαλείας στο όλο σκηνικό, ξέροντας πως ανά πάσα στιγμή ήθελα, μπορούσα να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου, μπορούσα να ξυπνήσω δηλαδή. Πάντα συνέβαινε αυτό στα όνειρά μου. Ή στους εφιάλτες μου, πιο σωστά. Είχα τον έλεγχο, ήξερα πως βρισκόμουν σε όνειρο και πως μπορούσα να τους διακόψω όποτε ήθελα, όποτε δεν άντεχα άλλο. Ίσως βέβαια να ήταν και αυτός ο λόγος που

* Επικεφαλής επιθεωρητής της γερμανικής αστυνομίας.

** Συνθητισμένο επίθετο στα γερμανικά, που σημαίνει «βασιλιάς».

στην πράξη δεν τους διέκοπτα ποτέ. Τους έβλεπα ολόκληρους, νιώθοντας να παραλύω από τον τρόμο και τη φρίκη, δε μου έκανα ποτέ όμως τη χάρη να πεταχτώ κάθιδρη στη μέση της νύχτας ουρλιάζοντας, όπως συνήθιζαν, φαντάζομαι, οι περισσότεροι άνθρωποι όταν έβλεπαν εφιάλτες. Ήταν αυτή η δυνατότητα αποφυγής, η «έξοδος κινδύνου» που με προέτρεπε εντέλει να παραμένω και να υπομένω σε συνδυασμό με το γεγονός πως στα όνειρα αυτά είχα πάντα τον ρόλο του παρατηρητή. Αυτού που έβλεπε και κατέγραφε τα πάντα, που ένιωθε την απόγνωση, τον φόβο, τον πόνο, το κενό... των άλλων. Πάντα των άλλων. Ποτέ τον δικό του. Και κάπως έτσι ξεκίνησε και η ιδέα της πραγματικής καταγραφής των ονείρων αυτών με απαρχή το συγκεκριμένο. Τον πρόλογο δηλαδή που εξέλιξα στη συνέχεια σε αστυνομικό θρίλερ με τα όλα του. Είχε παίξει βέβαια και η ψυχοθεραπεύτριά μου τον ρόλο της στην εξέλιξη αυτή, όταν έπειτα από δύο χρόνια καθημερινών συνεδριών –στην όγδοη τάξη του σχολείου ήμουν ακόμα– μου είχε πει: «Πρέπει να διοχετεύσεις κάπου αλλού την ενέργειά σου αυτή. Η ακατάσχετη, σχεδόν ανεξήγητη και σίγουρα ανεξέλεγκτη επιθυμία σου να ψεύδεις για το παραμικρό πρέπει να εκφραστεί με διαφορετικό τρόπο. Γίνε ηθοποιός, ανάλαβε ρόλους, πλάσε ιστορίες, προσποιήσου πως είσαι κάποια άλλη τέλος πάντων, προσπάθησε όμως να το κάνεις όλο αυτό εντός ορίων, μέσα σε πλαίσιο αποδεκτό. Κοινωνικά αποδεκτό. Θα δυστυχήσεις διαφορετικά... Και θα παρσύρεις και τους πάντες γύρω σου στη δυστυχία αυτή! Και στο ίδιο προστατευμένο περιβάλλον, αυτό του ρόλου δηλαδή, μπορείς να μεταβιβάσεις και όλες σου τις αρνητικές σκέψεις, όλη τη βία που φαίνεται να φωλιάζει μέσα σου...»

Δεν την ξαναείδα από τότε. Δεν ξαναπήγα ποτέ στο ιατρείο της. Έπεισα τους γονείς μου πως οι εφιάλτες μου είχαν σταματήσει, πως ήμουν πλέον καλά και πως δεν υπήρχε λόγος να πηγαίνω στις συνεδρίες. Δεν έφεραν αντίρρηση, ούτως ή άλλως τους ήταν εξαιρετής «ξένο» όλο αυτό και ήταν και εντελώς απορροφη-

μένον από τις δικές τους δυστυχίες εκείνη την εποχή για να ασχοληθούν περισσότερο μαζί μου. Είχα κάνει το λάθος όμως να μιλήσω στον σχολικό μου σύμβουλο για τους εφιάλτες, θέλοντας απλώς να του τραβήξω την προσοχή, και κάπως έτσι αυτός είχε αναγκάσει στην ουσία τους γονείς μου να δράσουν, αφού ποτέ δε θα σκέφτονταν από μόνοι τους τη λύση ενός ψυχολόγου. Ήταν τελείως αντίθετο στη νοοτροπία τους κάτι τέτοιο, ποτέ όμως δε θα διανοούνταν κιόλας να πάνε κόντρα στο θέλημα ενός μορφωμένου και σε θέση ισχύος άντρα, και μάλιστα Γερμανού.

Είχα καταλήξει λοιπόν στο γραφείο της δρος Ρούντερ, χωρίς να έχει στην πραγματικότητα κανένα νόημα όλο αυτό. Από την πρώτη στιγμή που κάθισα στην άνετη πολυθρόνα απέναντί της, ξεκίνησα να της λέω τόσο πολλά και τόσο υπερβολικά ψέματα που θα ήταν αδύνατο να με βοηθήσει με οποιονδήποτε τρόπο. Είχα κρατήσει όμως τα τελευταία της αυτά λόγια, τα μόνα που με είχαν βρει σύμφωνη απ' όλες τις αμπελοφιλοσοφίες που συνήθιζε να μου αραδιάζει, όποτε της διηγούμουν ό,τι πιο εξωφρενικό μου ερχόταν στο μυαλό ως αληθινό περιστατικό, μόνο και μόνο για να τη δω να γουρλώνει τα μάτια της από σαστιμάρα, προσπαθώντας να ελέγξει παράλληλα το τρέμουλο στα χέρια που της προκαλούσαν οι φριχτές αφηγήσεις μου. Με κατάλαβε φυσικά στο τέλος, όπως όλα έδειχναν, της πήρε όμως δύο ολόκληρα χρόνια –χρόνια που εγώ είχα καταδιασκεδάσει όπως κι αν είχε– για να φτάσει στο προφανές συμπέρασμα πως όσα της έλεγα ήταν κατά πάσα πιθανότητα αρλούμπες που κατέβαζα από το μυαλό μου. Πώς αλλιώς να εξηγούσε εκείνη τις πάμπολλες, αναλυτικότερες και λεπτομερέστερες εξιστορήσεις μου κακοποίησης κάθε τύπου και κάθε μορφής; Τις περιγραφές βίας που δεχόμουν, αλλά και χάριζα απλόχερα στους γύρω μου, περιγραφές που θα ζήλευε ακόμα και ο Στάνλεϊ Κιούμπρικ στο *Κουρδιστό Πορτοκάλι*; Τα σχέδιά μου για τη δολοφονία της μητέρας μου –ποτέ όμως του μπαμπά μου, τον αγαπούσα τον μπαμπά μου τόσο που ούτε σε αυτές τις «εξομολογήσεις» μου δε θα

μπορούσα να αντέξω τη φυσική εξόντωσή του– με τρόπους που ποτέ δε θα θεωρούσαν εμένα υπόλογη γι’ αυτό;

Τη φύλαξα λοιπόν τη φράση της αυτή και την εφάρμοσα σχεδόν κατά γράμμα. Δεν έγινα φυσικά ηθοποιός –μου φαινόταν πολύ ρηχό και επιφανειακό το επάγγελμα αυτό και σε καμία περίπτωση δε θα κάλυπτε τις σχετικές μου ανάγκες– ξεκίνησα όμως να γράφω, και να δημιουργώ κόσμους, ιστορίες, πρόσωπα και καταστάσεις. Όπως συνήθιζα να κάνω ούτως ή άλλως καθημερινά στο μυαλό μου και στις συναναστροφές μου. Μόνο που τώρα τα πάντα καταγράφονταν. Και οι εφιάλτες μου αποκοτούσαν ένα τελείως διαφορετικό νόημα. Ήταν υλικό άμεσα εκμεταλλεύσιμο, άριστης ποιότητας και έτοιμο για χρήση. Κι εκεί που όλοι οι άλλοι συγγραφείς ψάχνουν την έμπνευση στον κόσμο γύρω τους, εγώ δε χρειαζόταν να πάω μακριά, ούτε έξω από το δωμάτιό μου δεν ήταν ανάγκη να βγω. Η έμπνευση ήταν μέσα μου. Η έμπνευση ήμουν εγώ η ίδια.

Με τον τίτλο «Ο διάβολος μέσα μου», εμπνευσμένο από το death metal τραγούδι του προλόγου, κυκλοφόρησε λοιπόν το πρώτο μου βιβλίο, που η αλήθεια είναι πως μάλλον το έγραψα για πλάκα. Και για πλάκα το έστειλα και στον μεγαλύτερο εκδοτικό οίκο της χώρας, που το δέχτηκε κατευθείαν χωρίς δεύτερη σκέψη. Κυκλοφόρησε τη μέρα των γενεθλίων μου –έκλεινα τα είκοσι– και θεωρήθηκε από κοινό και κριτικούς το εκδοτικό φαινόμενο της χρονιάς. Μεταφράστηκε άμεσα σε δεκάδες άλλες γλώσσες, και από εκεί που έκανα πρακτική στη ρεσεψιόν ενός μάλλον υποβαθμισμένου ξενοδοχείου στην περιοχή του Κεντρικού Σταθμού του Μονάχου για να γίνω τουριστική υπάλληλος, βρέθηκα να κάνω περιοδείες ανά τη χώρα –και σύντομα ανά τον κόσμο–, να δίνω συνεντεύξεις στα πιο γνωστά και καταξιωμένα έντυπα, να εμφανίζομαι στην τηλεόραση και να υπογράφω εκατοντάδες αντίτυπα σε κάθε βιβλιοπαρουσίαση.

Γελούσα ειρωνικά κάθε βράδυ πριν πέσω στο κρεβάτι μου, ξέροντας πως ο τραπεζικός μου λογαριασμός, από εκεί που με-

τρούσε λίγες δεκάδες μάρκα προηγουμένως, τώρα είχε φτάσει σε δυσθεώρητα ύψη. *Πόσο χαζός μπορούσε να είναι αλήθεια ο κόσμος*, σκεφτόμουν και λυνόμουν στα γέλια μόνη μου. Είχα γράψει ένα βιβλίο γεμάτο με όλα ανεξαίρετως τα κλισέ του είδους –μάλλον κωμωδία θύμιζε στα δικά μου μάτια– και αυτό είχε γίνει ανάρπαστο. Ο ταλαιπωρημένος, κατατρεγμένος και τσακισμένος από τη ζωή μοναχικός αστυνομικός που έχει απολέσει τη γυναίκα της ζωής του και που δεν έχει πλέον τίποτε άλλο να χάσει, βυθισμένος στο ποτό και στην απελπισία, επιδεικνύει άκρως αντικοινωνική συμπεριφορά και παραβαίνει όλους τους αυστηρούς πλην δυσκοίλιους κανόνες της αστυνομίας στις έρευνές του. Παράλληλα όμως είναι πανέξυπνος, σκληροτράχηλος και απίστευτα ταλαντούχος. Ο καλύτερος Oberkommissar που έχει περάσει ποτέ από το Σώμα. Και φυσικά, παρά τις κακουνχίες και το στραβό του ριζικό, είναι όμορφος, διαβλεπόμενα όμορφος, και τόσο «κακό αγόρι» παράλληλα, που κάθε θηλυκό στο διάβα του τον κοιτά σαν ξερολούκουμο. Επιπλέον, είναι άμεμπτος με μια δική του όμως αίσθηση ηθικής και δικαίου. Και σκληρός. Πολύ σκληρός. Τόσο, όσο μόνο οι απανωτές αναποδιές της ζωής ξέρουν να κάνουν κάποιον. Εννοείται δε πως κάπου στην πορεία εμφανίζεται η νεαρή και φιλόδοξη συνάδελφος, καινούργια στο Σώμα, που περνά τις υπόλοιπες ώρες της ημέρας κάνοντας γιόγκα και τζόγκινγκ για να διατηρεί το θεϊκό κορμί της κι έτσι ο ντετέκτιβ-τιμωρός μετατρέπεται πρώτα σε μέντορα περιωπής και στη συνέχεια βέβαια στον απόλυτο, γλυκανάλατο εραστή. Αυτόν που έχει ξεχάσει εν ριπή οφθαλμού τα προβλήματα, τις απώλειες και τις ματαιώσεις της ζωής του και που είναι πρόθυμος να πέσει και στην πυρά για να σώσει το ντελικάτο και αβοήθητο, μάλλον ανεγκέφαλο κατ' εμέ, θηλυκό που έχει δίπλα του. Και όλα αυτά την ώρα που ένας παρανοϊκός κατά συρροή δολοφόνος καταφέρνει να ελέγχει τηλεπαθητικά τα θύματά του, να εξουσιάζει το μυαλό τους και να τα μετατρέπει σε πολύτιμα εργαλεία για μια σειρά από φόνους που σκοπεύει να διαπράξει. Λίγο μεταφυσικό στοι-

χείο, λίγη θρησκευτική παραφιλολογία με σατανιστικές και από-κρυφες τελετές, λίγη αστυνομική έρευνα, πολύς έρωτας και ρο-μάντζο και έτοιμο το μυθιστόρημα της χρονιάς 1999. Και ύστερα του 2000, του 2001, του 2002 και ούτω καθεξής. Είκοσι χρόνια, είκοσι βιβλία, δεκάδες μηδενικά στον λογαριασμό μου, δεκάδες μηδενικά και στην ψυχή μου. Γιατί αυτό ακριβώς ήταν όλα αυ-τά τα βιβλία για μένα· ένα τίποτα, ένα μηδενικό, ένα κακέκτυπο αυτού που πραγματικά θα μπορούσα να κάνω, αυτής που πραγ-ματικά θα μπορούσα να είμαι.

Ήταν γραμμένα όλα στο ίδιο μοτίβο, ακολουθώντας πάντα τη συγκεκριμένη μανιέρα, στα τελευταία μάλιστα βιβλία σε σημείο εξωφρενικό, για να μην πω γελοίο. Κι εκεί που πίστευα –που ήλ-πιζα στην ουσία– πως κάποια στιγμή ο κόσμος θα καταλάβαινε το κακόγουστο αστείο μου και θα γυρνούσε επιτέλους την πλάτη τόσο σ' εμένα όσο και στον Βασιλιά, τόσο μεγάλωνε η μανία του αναγνωστικού κοινού με τα έργα μου και μετουσιωνόταν σε ένα είδος φρενίτιδας που μου ήταν αδύνατον να κατανοήσω. Πώς γι-νόταν να αγοράζουν όλο και περισσότεροι το ένα βιβλίο μετά το άλλο, όταν όλα ανεξαιρέτως ήταν ίδια με το πρώτο και χειρότερα; Το πρώτο που δεν ήταν καν καλό; Αυτό που είχε γραφτεί για πλά-κα; Ίδια ήταν και η δομή σε όλα μου τα έργα, και ούτε να ακού-σει δεν ήθελε ο εκδότης μου για οποιαδήποτε αλλαγή στη φόρμα. Και τα είκοσι βιβλία μου λοιπόν ξεκινούσαν με κάποιον εφιάλητη μου για πρόλογο κι από εκεί κι έπειτα αναλάμβανε ο αδικημέ-νος από τον κόσμο και τη ζωή Βασιλιάς δράση, πάντα στο πλευ-ρό κάποιας νέας αιθέριας ύπαρξης. Ακόμα και ο δολοφόνος ήταν κατ' εμέ σαφώς προβλέψιμος από τις πρώτες σελίδες, αφού ήταν πάντα ο πιο καλός, παρεξηγημένος και υπεράνω υποψίας χαρα-κήρας, κι ας έσκιζαν τα ιμάτιά τους δημοσιογράφοι και βιβλιο-κριτικοί για τις πανέξυπνες ιστορίες μου που κανένας δεν μπο-ρούσε να μαντέψει τον ένοχο ως την τελευταία σελίδα.

Κι έτσι, κάθε φορά έκανα τον δολοφόνο και πιο προβλέψι-μο. Και τον επιθεωρητή μου ακόμα πιο καρικατούρα. Ελπίζο-

ντας πως κάποια στιγμή το υπνωτισμένο και αποβλακωμένο αναγνωστικό μου κοινό θα ξυπνούσε και θα αντιλαμβανόταν το γελοίο της υπόθεσης, καταδικάζοντας επιτέλους τα βιβλία μου στο πυρ το εξώτερον. Ένωθα πλέον σαν τους αληθινούς εγκληματίες που έπειτα από λίγο καιρό αισθάνονται την ανάγκη να συλληφθούν. Κι έτσι δίνουν οι ίδιοι όλο και περισσότερα στοιχεία στην αστυνομία, που αδυνατεί να τους κατανοήσει και είναι σαφέστατα νοητικά υποδεέστερη και ανίκανη να τους εντοπίσει, μην αντέχοντας άλλο τη μοναξιά της ίδιας τους της ευφυΐας και ευρηματικότητας. Και παρ' όλα αυτά, τίποτα τέτοιο δε συνέβαινε, σε καμία περίπτωση δεν πετύχαινα τον στόχο μου. Το αντίθετο μάλιστα. Οι διθυραμβικές κριτικές αυξάνονταν, κόσμος και κοσμάκης ξενοχτούσε έξω από τα βιβλιοπωλεία την πρώτη μέρα της κυκλοφορίας κάθε καινούργιου βιβλίου και χιλιάδες γυναίκες δήλωναν παράφορα ερωτευμένες με τον ταλαιπωρημένο Oberkommissar μου. Και όσο οι πάντες τον αγαπούσαν όλο και πιο φανατικά τόσο εγώ τον μισούσα. Με πάθος. Ένωθα ότι με είχε καβαλήσει, ότι κατηλευνόταν τη φήμη και την ψυχή μου, ότι με χλεύαζε μέσα από τις σελίδες που εγώ η ίδια δημιουργούσα για χάρη του, ότι πλέον αυτός και μόνο αυτός είχε τα ηνία κι εγώ είχα μετατραπεί σε υποχείριό του.

Αναγκαστικά λοιπόν έκανα το μόνο που μπορούσα να κάνω. Αυτό που όφειλα στον εαυτό μου να κάνω, αφού κανένας δε φαινόταν διατεθειμένος να πάρει το μήνυμα που απεγνωσμένα προσπαθούσα να περάσω. Τον σκότωσα. Στις τελευταίες σελίδες του εικοστού βιβλίου. Του βιβλίου που έμελλε να γίνει η αρχή του τέλους.

«Τι στο καλό σκεφτόσουν, μπορείς να μου πεις; Πώς σκατά αποφάσιες να κάνεις κάτι τέτοιο και γιατί στο διάολο δε με ενημέρωσε κανείς;»

Ανέκαθεν ήταν οξύθυμος και αθυρόστομος ο εκδότης μου, και η αλήθεια είναι πως αυτή τη φορά το ξέσπασμά του ήταν απολύτως δικαιολογημένο. Ήξερα άλλωστε από την αρχή πως ακριβώς αυτή θα ήταν η αντίδρασή του, κι εγώ μου είχε ξαναμιλήσει ποτέ εμένα έτσι. Γιατί αυτό που είχα κάνει ισοδυναμούσε με λογοτεχνική αυτοκτονία, και βέβαια όχι μόνο δική μου, αλλά ολόκληρου του οίκου. Και μάλιστα το είχα κάνει ύπουλα, υπόγεια και υποχθόνια, αφού κανέναν δεν είχα ενημερώσει σχετικά με τις προθέσεις μου. Είχα καθυστερήσει επίτηδες να παραδώσω το χειρόγραφό μου και είχα επιβεβαιώσει την υποψία που είχα εδώ και καιρό, πως δηλαδή η υπεύθυνη εκδοτικού, η κυρία Ζαμπίνε Βίντενμαϊερ, δε διάβαζε πλέον τα βιβλία μου, ή τουλάχιστον δεν τα διάβαζε ως το τέλος. Πέρα από τα εκατοντάδες άλλα πράγματα που είχε να διαβάσει, είχε κουραστεί προφανώς κι εκείνη από την επαναλαμβανόμενη και αληθινά ανόητη μανιέρα μου και τα έστελνε κατευθείαν στην επιμέλεια και από εκεί στο τυπογραφείο. Δεν την κατηγορούσα. Κάθε άλλο. Είχε ανεβεί ακόμα πιο ψηλά στην εκτίμησή μου με την κίνησή της αυτή. Ήταν άλλωστε μια γυναίκα μορφωμένη και καλλιέργημένη, με σπάνιο λογοτεχνικό ένστικτο και απόλυτα ταγμένη στην ποιοτική λογοτεχνία «των λίγων». Μια γυναίκα που είχε κάνει όμως προφανώς το λάθος να θαμπωθεί από το χρήμα και να πάρει διευθυντική θέση σε έναν εκδοτικό οίκο «των πολλών».

Όλα θα διορθωθούν τώρα... σκέφτηκα και χαμογέλασα σαρδόνια. Γιατί πλέον θα έπεφταν κεφάλια. Και μπορεί η υπεύθυνη εκδοτικού να καταριόταν επί του παρόντος την ώρα και τη στιγμή που με είχε γνωρίσει και με είχε εμπιστευτεί, ήταν όμως σίγουρο πως στο μέλλον θα με ευγνωμονούσε. Γιατί ποτέ δε θα το έπαιρνε απόφαση από μόνη της να φύγει από κει μέσα, να βρει κάτι που να την αντιπροσώπευε πραγματικά, να απελευθερωθεί από την κατάρα του ευπώλητου βιβλίου. Το έβλεπα στα σφιγμένα χείλη της, στο λιπόσαρκο κορμί, στους γκριζούς κροτάφους, στα όλο και πιο σκούρα, όλο και πιο αδιάφο-

ρα, όλο και πιο αυστηρά της ρούχα πως η γυναίκα αυτή ασφυκτιούσε και συρρικνωνόταν μέρα με τη μέρα, κι εγώ τώρα της άνοιγα την πόρτα για μια καλύτερη, πιο συνειδητή και πιο ουσιαστική ζωή. Ο κύριος Ρίχτερ, ο εκδότης, της είχε ανοίξει στην ουσία βέβαια την πόρτα πριν από λίγο και την είχε κλείσει στη συνέχεια πίσω της με τόση φόρα που εκείνη κόντεψε να χάσει την ισορροπία της και να σωριαστεί στα μαρμάρινα εξωτερικά σκαλιά, παρασύροντας στην πτώση της και τη χαρτονένια κούτα που κρατούσε σφιχτά στα χέρια της, την κούτα στην οποία είχε χωρέσει τις αναμνήσεις των είκοσι πέντε τελευταίων ετών στον εργασιακό της χώρο.

«Λοιπόν, για να τελειώνουμε...» είπα στον έκπληκτο κύριο Ρίχτερ που είχε αφήσει τη φράση του στη μέση, μην έχοντας συνηθίσει να τον διακόπτει κανείς ποτέ και για κανέναν λόγο. «Ο Βασιλιάς πέθανε, αυτοκτόνησε, όπως ακριβώς έπρεπε να είχε κάνει εδώ και καιρό, κι εγώ έχω ξεκινήσει να δουλεύω κάτι άλλο, κάτι εντελώς διαφορετικό. Αν όμως ο εκδοτικός σας, εσείς δηλαδή, δεν επιθυμείτε να συνεχίσετε τη συνεργασία μαζί μου, δεν υπάρχει κανένα απολύτως πρόβλημα. Είμαι σίγουρη πως ο κύριος Γκρούμπερ» – ανέφερα επίτηδες το όνομα του μεγαλύτερου ανταγωνιστή του– «θα χαρεί να με συμπεριλάβει στο δυναμικό των συγγραφέων του!»

Όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου πέρασαν σε λίγες μόλις στιγμές από το πρόσωπό του, και όταν εκείνο κατέληξε στο λευκό του νεκρού, κατάλαβα πως είχα νικήσει. Δεν αμφέβαλλα βέβαια ούτε λεπτό γι' αυτό.

«Εμείς εδώ είμαστε όλοι μια οικογένεια...» είπε ξεψυχισμένα, κι εγώ επέλεξα να μην αναφερθώ στη Ζαμπίνε, που είχε πετάξει έξω πριν από λίγο έπειτα από δεκαετίες πιστής και αδιάκοπης προσφοράς χωρίς δεύτερη σκέψη. «Και θα σε στηρίζουμε πάντα ό,τι κι αν αποφασίζεις, ακόμα κι αν θεωρούμε πως αυτό είναι λάθος. Για πες μου λοιπόν, τι είναι αυτό που ετοιμάζεις; Μια νέα σειρά αστυνομικών; Με καινούργιο ήρωα για πρώτα-

γωνιστή; Ίσως γυναίκα αυτή τη φορά;» ρώτησε προσπαθώντας μάταια να χαμογελάσει, και προς στιγμήν η φλόγα της ελπίδας τρεμόπαιξε και πάλι μέσα στο βλέμμα του. Ίσως τα πράγματα να μην ήταν τελικά και τόσο τρομερά. Αν δούλευα σε ένα καινούργιο παρόμοιο πρότζεκτ, αυτό θα σήμαινε πως το πιστό μου κοινό θα με ακολουθούσε τυφλά, άρα η χασούρα ίσως να μην ήταν και τόσο μεγάλη, ίσως μάλιστα με τη σωστή διαφημιστική καμπάνια και την κατάλληλη προώθηση να υπήρχε και κέρδος, μεγάλο κέρδος, ίσως...

«Όχι!» απάντησα αμείλικτα και είδα τη φλόγα μονομιάς να σβήνει. «Τίποτα τέτοιο! Αυτή τη φορά θα γράψω για μένα. Μια οικογενειακή σάγκα, ένα ιστορικό μυθιστόρημα με κοινωνικές προεκτάσεις, αυτό που ονειρευόμουν ανέκαθεν δηλαδή... Έχετε κάποια αντίρρηση;» τον ρώτησα συγκρατώντας με κόπο το γέλιο μου μπροστά στη γεμάτη αποτροπιασμό έκφρασή του.

«Λούνα, καταλαβαίνω την επιθυμία σου για κάτι διαφορετικό, μη νομίζεις, και είμαι έτοιμος να στηρίξω το οτιδήποτε... Μια τόσο μεγάλη αλλαγή, όμως, ισοδυναμεί με αυτοκτονία. Λογοτεχνική αυτοκτονία. Έχεις καθιερωθεί σε ένα είδος, το όνομά σου έχει ταυτιστεί με τη σύγχρονη γερμανική αστυνομική λογοτεχνία, άλλοι θα σκότωναν για να βρεθούν στη θέση σου κι εσύ... Κι εσύ...» δίστασε λίγο σαν να έψαχνε να βρει τις κατάλληλες λέξεις.

«...εγώ τα πετώ όλα στα σκουπίδια!» συμπλήρωσα βιαστικά, αφού η υπομονή δεν υπήρξε ποτέ προτέρημά μου. «Ακριβώς εκεί όπου ανήκουν δηλαδή», συμπλήρωσα για να ξαναδω άμεσα το πρόσωπό του να παίρνει την απόχρωση παραγινωμένου μήλου αυτή τη φορά.

«Θα μπορούσες να γράψεις οτιδήποτε θες με ψευδώνυμο και να κρατήσεις το όνομά σου στα αστυνομικά. Να κάνεις ένα διάλειμμα φέτος, για να ηρεμήσεις. Με χαρά θα σου καλύψουμε τα έξοδα να πας σε ένα εξωτικό μέρος, να αποτραβηχτείς για λίγο, να γράψεις και το κοινωνικό σου μυθιστόρημα, αν το θες

εκεί, και του χρόνου να επιστρέψεις με μια νέα σειρά αστυνομικών. Και ίσως μάλιστα...»

Τον κοίταξα με βαθιά περιφρόνηση πριν τον ξαναδιακόψω. «Μάλλον δεν έχετε καταλάβει τι σας λέω τόση ώρα. Θα σας το ξαναπώ λοιπόν, για τελευταία φορά όμως, οπότε φροντίστε να δώσετε την απαιτούμενη προσοχή». Πρόλαβα να δω τον θυμό να αστράφτει στο βλέμμα του – σε κανέναν δεν επέτρεπε να του μιλά έτσι, ούτε καν στη σύζυγό του που μοιράζονταν την εταιρεία. Ήταν, όπως κι αν είχε, ο μεγαλύτερος εκδότης της χώρας, κι εγώ είχα μόλις ξεπεράσει τα όρια. Με είχε ανάγκη όμως, και όσο κι αν ήθελε τώρα από μέσα του να με διαλογοστείλει, δε θα το έκανε ποτέ. Και αυτό ήταν κάτι που για κάποιον ανεξήγητο λόγο μου έδινε μια άγρια αίσθηση χαράς και ικανοποίησης. Τον άφησα να ξεσφίξει τον κόμπο της γραβάτας του, αγνόησα τις σταγόνες ιδρώτα που είχαν σχηματιστεί στους κροτάφους και πάνω από τα χείλη του και συνέχισα αυτό που εκείνος θα εκλάμβανε σίγουρα ως τη χαριστική βολή.

«Δε θα ξαναγράψω αστυνομική λογοτεχνία. Ποτέ. Και αυτό είναι κάτι που πρέπει να το πάρετε απόφαση, αν θέλετε να συνεχίσουμε τη συνεργασία μας. Από δω και πέρα θα γράφω μονάχα κείμενα που θα “ταΐζουν” τη δική μου ψυχή. Και αν είμαστε τυχεροί, και τη δική σας τσέπη. Η δική μου είναι ήδη γεμάτη, δε χρειάζομαι άλλα χρήματα, έχω αρκετά για δέκα ζωές».

«Δηλαδή, δε σε ενδιαφέρει η επιτυχία του καινούργιου σου έργου;» με ρώτησε με μια δόση ειρωνείας στη φωνή του που για πρώτη φορά με κλόνισε.

Δεν του απάντησα. Δεν είχα απάντηση. Φυσικά και με ενδιέφερε, σκέφτηκα μουντωμένη στο ασανσέρ. Όσο τίποτα. Ήθελα το καινούργιο μου βιβλίο να αγαπηθεί όσο και τα είκοσι προηγούμενα μαζί και ακόμα παραπάνω. Και αυτό δεν είχε να κάνει με τα χρήματα, ως προς αυτό τουλάχιστον ήμουν ειλικρινής, αλλά με τη θηριώδη φιλοδοξία που με διακατείχε από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου στην πραγματικότητα. Γιατί η δική μου

«ποιοτική λογοτεχνία» όφειλε να βγει από τη σφαίρα των «λίγων» και να κατακτήσει το «σύμπαν» των πολλών. Μου άρεσε αυτή η σκέψη, σαν επιφοίτηση, μήνυμα μιας υπέρτατης δύναμης την εξέλαβα τη στιγμή που ξεκλείδωνα τον Volkswagen Σκαρβαίο μου που τόσο αγαπούσα, χαμογελώντας γεμάτη αισιοδοξία και πάλι. Όλα θα πήγαιναν καλά. Όλα πάνε καλά, όταν τολμάς να κάνεις αυτό που θες.

Μια διάσημη συγγραφέας αστυνομικών
μυθιστορημάτων που, αποφασίζοντας
να σκοτώσει τον βασικό ήρωα
των βιβλίων της, πέφτει ξαφνικά
σε δυσμένεια. Ένας σύζυγος-τρόπαιο
που ετοιμάζεται να την εγκαταλείψει
για τη νεότερη ερωμένη του.
Ο πανταχού παρών Βασιλιάς και
ο Γελωτοποιός του, που στοιχειώνουν
κάθε κίνησή της. Κι ένας ανώτατος επιθεωρητής
–σε μια γκρίζα και παγωμένη πόλη– κόντρα
σε όλα τα μυθιστορηματικά κλισέ.

Μόναχο, 2018. Η Λούνα Μάρκος, πασίγνωστη συγγραφέας, σκηνοθε-
τεί με τη συγκατάθεση του σύντομα πρώην συζύγου της τη δολοφονία
του, προκειμένου να προκαλέσει εκ νέου φρενίτιδα στα μίντια με το
όνομά της. Δε φαντάζεται όμως πως η πραγματικότητα ξεπερνά πολ-
λές φορές κάθε φαντασία, καθώς μονάχα η αλήθεια μπορεί να μετα-
τραπεί τελικά στον απόλυτο εφιάλη. Ένας ειδικής φόνος οδηγεί
τους πάντες στην παράνοια. Τίποτα δεν είναι αυτό που φαίνεται και
κανένας δεν είναι αθώος, ενώ τα γεγονότα μοιάζουν να διαστρεβλώ-
νονται σαν σε παραμορφωτικό καθρέφτη. Γιατί τελικά είναι οι
οικογενειακές ιστορίες –αυτές που «γράφονται» μέσα σε τέσσερις
τοίχους– που μπορεί να αποδειχθούν οι πιο τρομακτικές απ' όλες.

**Ένα θρίλερ για την ανατροπή που έρχεται μετά την κίνηση ματ.
Γιατί, ως γνωστόν, ο Βασιλιάς πεθαίνει πάντα τελευταίος.
Κάποιες φορές, όμως, δεν πεθαίνει και καθόλου.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24626

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ